

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119201504
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119201504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobkyne: H. K., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Ď. XX, XXX XX J. proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 527,86 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 19Csp/11/2019 - 53 zo dňa 18.08.2020, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 527,86 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Priznal žalobkyni vo vzťahu k žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.
2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Výrok o trovách konania ust. § 255 a § 262 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“).
3. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 527,86 Eur v súvislosti s úspešným uplatnením porušenia práva zo strany žalovaného na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 19C/16/2015.
4. Zároveň uviedol, že ohľadom námietok žalovaného o nedôvodnosti žaloby a nespĺnení podmienok zákona pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 371/2018, ktorý uvádza, že v prípade spotrebiteľskej legislatívy je popri gramatickom výklade namieste použiť aj výklad teologický v súlade so zmyslom právnej úpravy, ktorý je v tomto prípade determinovaný princípom potreby zvýšenej ochrany spotrebiteľa. Ten vychádza z požiadavky korektných spotrebiteľských zmlúv voči spotrebiteľom, zo zákazu zneužívania dominantného postavenia dodávateľa a zákazu používania zmluvných podmienok, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.
5. Zároveň konštatoval, že v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 19C/16/2015 žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva, pretože aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka na

zmluvné spotrebiteľské vzťahy je prioritná a základná a zákon o spotrebiteľských úveroch je potrebné považovať za lex specialis voči Občianskemu zákonníku.

6. Súd prvej inštancie v pôvodnom konaní zistil závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde. Preto priznanie finančného zadosťučinenia mal za plne dôvodné. Pri určení výšky priznaného finančného zadosťučinenia prihliadol súd prvej inštancie najmä k tomu, že v zmluve bol dohodnutý úžerný úrok a je nepredstaviteľné, aby akýkoľvek spotrebiteľ prejavil ochotu a súhlasil s takým úžerným úrokom, keby nebol k tomu donútený finančnou tiesňou a inými nepriaznivými životnými okolnosťami, ktoré spôsobili, že bol donútený prijať finančné prostriedky za takých nevýhodných podmienok.

7. Súd prvej inštancie považoval výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume zodpovedajúcej priznanej sume bezdôvodného obohatenia, a to 527,86 Eur za primeranú okolnostiam prípadu a nároku v celom rozsahu vyhovel. Zároveň mu neuniklo ani to, že žalovaný napriek judikovaným porušeniam spotrebiteľského práva vôbec neprejavil žiadnu mieru prijatia zodpovednosti za tento stav.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech, a preto jej priznal voči žalovanému nárok na 100 % náhrady trov konania.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, a to v celom rozsahu. Mal za to, že rozsudok je nepreskúmateľný, pretože súd prvej inštancie svoj záver a rozhodnutie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 527,86 Eur ako sumu primeraného finančného zadosťučinenia neodôvodnil žiadnymi skutkovými závermi ani pokiaľ ide o základ, ani pokiaľ ide o výšku takto priznaného nároku. Rozsudok nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože z neho nevyplynuli žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie tak vysokej sumy. Zároveň poukázal žalovaný na znenie ust. § 220 ods. 2 CSP i na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne na rozhodnutie III. ÚS 328/05 a III. ÚS 1116/06. Napádaný rozsudok, podľa názoru žalovaného, neobsahuje žiadne vecne dôvody, skutkové závery a právne posúdenie. Žalovaný nemal objektívnu možnosť rozsudok po vecnej stránke napádať. Nie je úlohou a povinnosťou sporovej strany odhadovať, aké asi dôvody viedli súd k rozhodnutiu. Tým, že súd neprijal žiadne skutkové závery, ktorými by odôvodnil výšku finančného zadosťučinenia jeho primeranosť, neoznačil ani na základe porušenia akého práva spotrebiteľa tak rozhodol, nedá sa hovoriť o preskúmateľnom rozhodnutí. Z rozsudku nevyplyva splnenie hmotnoprávných podmienok pre priznanie sumy vo výške 527,86 Eur, a teda ani podľa rozhodnutia neboli preukázané. Žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj preto, lebo súd nárok na primerané finančné zadosťučinenie považuje za automatický daný, len na základe rozsudku sp. zn. 19C/16/2015 bez toho, aby bolo nutné preukázať, že spotrebiteľovi vznikla nejaká ujma v súvislosti s porušením jeho práv, čoho sa domáhal v predchádzajúcom konaní. Z podstaty finančného zadosťučinenia, ktoré v civilnom práve používané, na viacerých miestach vyplýva, že ide o satisfakciu za imateriálnu ujmu. Žiadnu inú funkciu mu právna úprava nepriznáva. Všeobecne teda primerané finančné zadosťučinenie znamená odčinenie nemajetkovej ujmy. Vyznačuje sa ďalej tým, že má osobný charakter, t. j. viaže sa na osobu, ktorá takúto ujmu utrpela. Finančné zadosťučinenie nemá žiadnu sankčnú povahu, pričom takýto charakter mu nepriznáva žiaden zákon. Existencia ujmy ako predpoklad priznania jej vyrovnania v podobe zadosťučinenia síce nemusí byť exaktne preukázaná, ale je danosť musí byť odôvodnená konkrétnymi okolnosťami, inak by zadosťučinenie nepredstavovalo satisfakčnú funkciu. Ak má existovať satisfakcia, potom musí existovať aj ujma. Právna úprava v zákone č. 250/2007 Z. z. len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinu, súvislosť a podobne. Na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Tieto skutočnosti automaticky bez ďalšieho neznamenajú ujmu na strane žalobcu. Právne odôvodnil žalovaný svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Zároveň navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti späť súdu prvej inštancie na nové prejednanie alebo rozsudok zmení a žalobu zamietne. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania za súdny poplatok platený na základe podaného odvolania.

10. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie žalobkyne. Vyjadrenie k odvolaniu zaslané nebolo.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.07.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie v napadnutej časti na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právného posúdenia veci naplnená nebola.

15. V napadnutej časti súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

16. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

17. V prejednáwanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladu, ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi od subjektu, ktorý za to zodpovedá. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Je preto potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

18. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, čo v danom prípade bolo splnené, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom, prípadne aj ich právnym nástupcom, uplatnenému nároku. V prejednávanom prípade si žalobkyňa aktívne podala na súde prvej inštancie dňa 16.01.2015 žalobu o neplatnosť právneho úkonu a o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá sa viedla pod sp. zn. 19C/16/2015.

19. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 4.5.2017 č.k. 19C/16/2015-122 súd rozhodol tak, že „I. U r č u j e , že poplatok 162,10 eura uvedený v bode 8.1. zmluvy o úvere za službu spočívajúcu v možnosti odkladu splatnosti maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, je n e p r i j a t e ľ n o u zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e , že Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. zmluvy 8300026638 zo 16.3.2010 je n e p l a t n á .

III. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 527,86 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. P r i z n á v a žalobkyni 100 % náhradu trov konania..“

20. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.11.2017 č.k. 17Co/111/2017-143 zrušil prvoinštančný rozsudok v II., III. a IV výroku a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 5.2.2018 č.k. 19C/16/2015-168 súd rozhodol tak, že „I. U r č u j e , že žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. zmluvy 8300026638 zo dňa 16.3.2010 je neplatná.

II. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 527,86 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. P r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.“

22. Na odvolanie žalovaného rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.7.2018 č.k. 17Co/82/2018-193 bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený.

23. Odvolací súd tiež konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza právne dôvody, pre ktoré bolo žalobe vyhovené. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

24. K výške primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné uviesť, že aj odvolací súd má za to, že priznaná suma, tak ako ju špecifikoval súd prvej inštancie v bode 21. svojho odôvodnenia, zodpovedajúca priznanej sume bezdôvodného obohatenia vo výške 527,86 Eur zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu, pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľke reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, nie je preto pri určení výšky finančného zadosťučinenia nutné sa striktno držať ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila. Na to, aby sú priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, úplne postačuje samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z., čo bolo v danom prípade riadne preukázané.

25. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

26. Súd prvej inštancie správne rozhodol i čo do výroku o trovách konania. Odvolací súd na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v tejto časti v plnom rozsahu odkazuje.

27. Preto odvolací súd potvrdil rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a nasl. CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni by patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Z obsahu spisu však žalobkyni žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú a táto si ani do rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnila. Preto odvolací súd z dôvodu hospodárnosti rozhodol, že stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /(dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).